

Ten den jsem dostal pěkný kopec dárků. Rád jsem si jen tak čmáral, i když malovat jsem nikdy doopravdy neuměl, a tak jsem mezi dárky našel mimo jiné třeba obrovitánskou sadu pastelek, velké bloky, kterým se snad do nekonečna daly vytrhávat listy, nebo spousty různé zakřivených pravítek. S těmi byla vůbec největší legrace.

O každých narozeninách jsem měl výjimečně dovoleno být vzhůru až pozdě do noci. Ujídal jsem ze stolu nejrůznější maminčiny laskominy a bavil se s rodiči i příbuznými, kteří mi přišli popřát. Vůbec mě ale netěšilo, že jsem středem pozornosti, celou dobu jsem toužil po tom, abych se mohl zavřít u sebe v pokojíčku a malovat si až do rána. Ale to nešlo. Apaticky jsem poslouchal, jak spolu dospělí mluví, a postupně přestal vnímat okolí.

Nakonec jsem se s přetláskaným žaludkem se všemi rozloučil, mamince dal pusu na dobrou noc a skoro poslepu se odvalil do koupelny. Pak už netrvalo dlouho a já ležel ve své obrovitánské posteli. Ten den jsem se do ní obzvláště těšil, dostal jsem totiž k narozeninám i nové, pohádkově hebké povlečení. Ještě jsem si před spaním do postele natahal nové pastelky a začal malovat krajinu. Nepokročil jsem však daleko. sotva jsem namaloval hnědou zem, začala mi hlava únavou padat na výkres. Zhasl jsem tedy lampičku, výkresy odložil a šel na kutě. Tehdy jsem ještě ani v nejmenším netušil, že ten největší dárek na mě teprve čeká.

Objevil jsem se na nekonečné pláni. Zem vypadala, jako by ji rozoralo tucet traktorů. Jen tu a tam bylo v hlíně několik bílých skvrn. Rozhlédl jsem se a zjistil, že horizont vypadá, jako by byl jen zpola dokončený. Že bych se ocitl na svém nedomalovaném výkresu? Nikde nikdo. Ani hlas, výkřik nebo zpěv. Podíval jsem se na své tělo a s hrůzou zjistil, že jsem celý nahý. Nahý! Co když mě někdo uvidí? pomyslel jsem si. Vítr fičel a mně začala být zima. Věřte, že takový „prázdný“ sen je občas mnohem strašidelnější, než když se potkáte s příšerou. Ta je alespoň hmotná, stojí před vámi, cení na vás svoje žluté, o jiné lidi už trochu vylámané zuby, a vy víte, s čím máte co do činění.

Se zděšením jsem se probudil celý zpocený. Měl jsem úplně vyschlá ústa, a tak jsem si došel po schodech dolů do kuchyně pro vodu. Bydleli jsme totiž v dvoupatrovém bytě v Praze v Luční ulici.

Nad dřezem jsem si nalil do skleničky trochu víc šťávy a udělal si ji silnou, pak jsem upil do poloviny a opět ji naředit a takhle jsem pokračoval, dokud jsem měl žízeň. Pamatuji si, že jsem si tehdy zředil šťávu tolikrát, až z ní zbyla skoro jen čistá voda, než jsem dokonale uhasil žízeň. Potom jsem rychle vyběhl po dlouhých točitých schodech do vyhřáté postele.

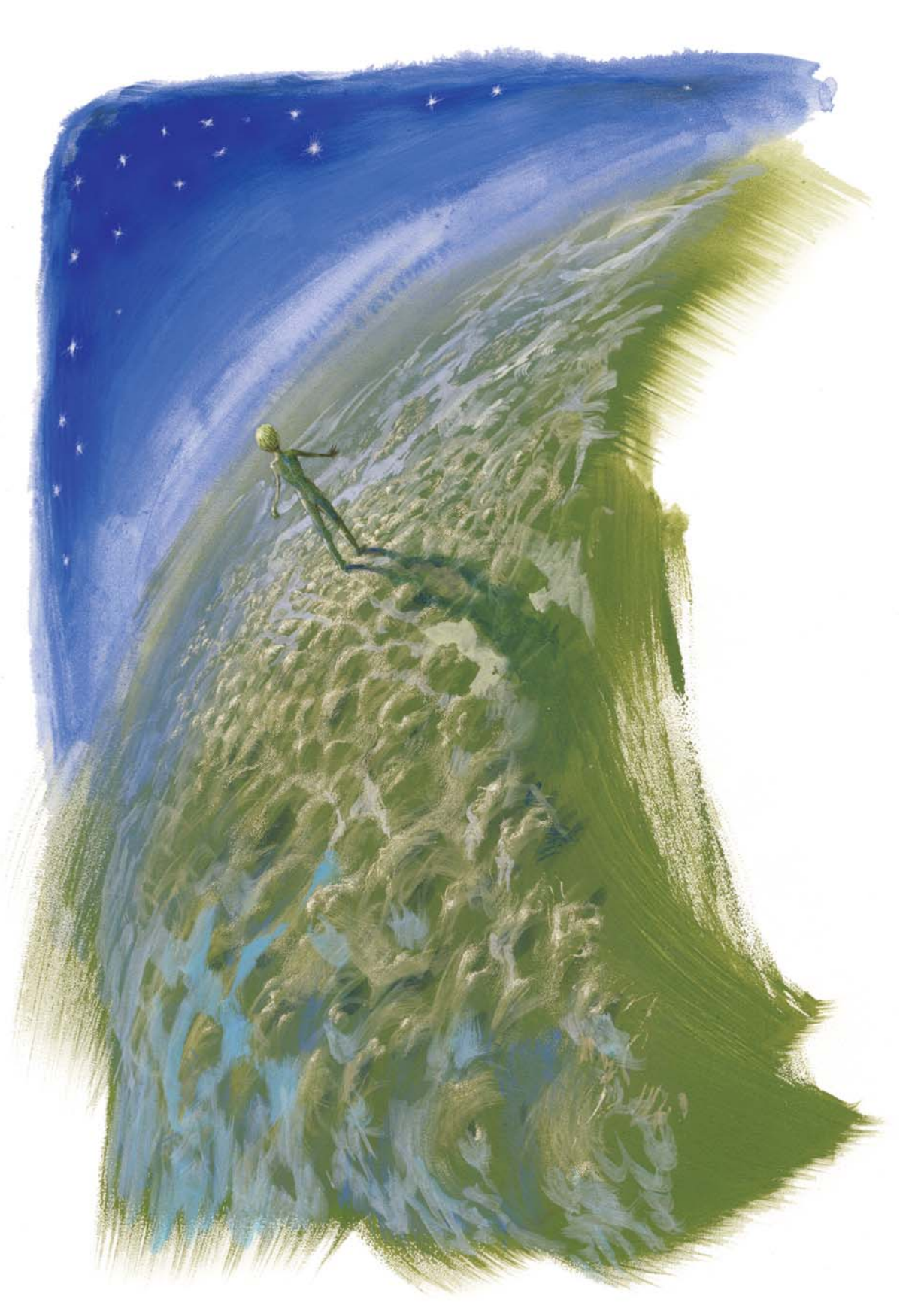
Ani na podruhé nebyl ten podivný svět zrovna podle mých představ. S tichým plesknutím jsem přistál v rozmělněné hlíně. Snažil jsem se vstát, ale nešlo to. Plácal jsem se bezmocně v bahně a představoval si, jak se mě ta země snaží vcucnout do svých útrob.

Strachy jsem sebou škulbl tak silně, že jsem se praštil kolenem o zeď, a to mě asi probudilo. Pořád mě děsil ten hrozivý sen a já si v duchu neustále opakoval: Už ne na tu pláň, jen ne tam; místo toho, abych třeba počítal ovečky hrnoucí se po lávce přes řeku.

I potřetí jsem se ale objevil v té strašidelné zemi. Vše bylo stejné jako předtím, jen bláto se opět proměnilo v hlínu a přibyla bolest v koleni. Kolem stále sténal mrazivý vítr a nikde nebylo ani živáčka. Pokusil jsem se vzbudit, štípal jsem se do ruky, bouchal jsem do země a hlasitě řval: „Vstávej, já se chci probudit! Chci se zase probudit!“ Ale marně. Byl jsem uvězněn ve svém snu.

Rozhodl jsem se nevzdat a bojovat. Zavřel jsem oči a na chvíli si představoval, že jsem na zelené louce plné pestrých květů, mezi kterými létá spousta různého hmyzu spokojeně bzučícího ze vši nádhery kolem.

Otevřel jsem oči... chvíli jsem si doopravdy připadal, jako bych se tam přemístil, krajina kolem mě byla přesně taková, jak jsem si ji vysnil, dokonce mi v nose zahrála celá paleta roztodivných vůní,

ale netrvalo dlouho a vše se začalo mlžit, až nezůstalo nic než malý travnatý plácek pod mýma nohama, ne větší než tři metry v průměru.

V kontrastu s blátivou hnědí kolem vypadal drn spíš směšně, ale i tak to byl úspěch. Ostrůvek bezpečí ve velkém, neznámém světě. Sednul jsem si do toho nepřiliš vysokého porostu a rukama se nevěřičně přesvědčoval o tom, zda je skutečný. Bylo to neuvěřitelné, já si přál kus trávy a ona tu doopravdy byla!

Ráno mě probudila maminka obvyklými slovy: „Hola, hola, škola volá, Kryštůfku!“ Jak já tuhle větu vždycky nesnášel. Nejradši bych spal až do poledne. O víkendu se mi někdy dokonce stalo, že jsem vynechal snídani a přišel ještě celý pomuchlaný z peřin přímo na oběd.

Zamrkal jsem a po chvíli rozpoznal obrysy maminčiny tváře.

„Už zase?“ zkusil jsem na ni.

„Jak už zase? Hybaj z postele, ať přijdeš do školy včas. V kuchyni na tebe čeká čaj s biskupským chlebíčkem,“ odpověděla a významně na mě zamrkala. Moc dobře věděla, že mě tak dostane v mžiku z mého letiště; biskupský chlebíček mám dodnes k smrti rád. Je to jedna z těch vášní, která přetrvá po celý váš život.

Při snídani jsem přemýšlel, jestli to, co jsem v noci prožil, byl vážně jen sen. Nakonec, nebylo to tak strašidelné, jak jsem si ze začátku myslel. Sny se hned po probuzení zdají být opravdovější než s odstupem času. Není třeba nic horšího, než když se ve snu zamilujete do nějaké své kamarádky, pak se probudíte a celý den na ni prostě nemůžete přestat myslet, jako byste byli pod nějakou podivnou kletbou. Přitom víte, že k ní vlastně nic velkého necítíte, je to jen pozůstatek citu z vašeho snu, který vyprchá s nadcházejícím dnem.

Myšlenky se mi toulaly tím neznámým světem... a bylo to na mně znát.

„Proč nejíš?“ zeptal se tatínek, který jako každé ráno četl u snídaně noviny, jež po přečtení vždy pečlivě na čtyřikrát složil a položil na ně své brýle. Vždy k tomu ale musel mít po ruce alespoň dva šálky kávy. Byl to už takový jeho rituál, při snídani jsem si ho prak-

ticky nedokázal jinak představit. Jen o víkendu doháněl, co se dalo, a proto vstával stejně pozdě jako já. Přes týden totiž chodil do práce brzy a vracel se až pozdě večer.

„Proč asi? Dyť ještě skoro spím!“ odsekl jsem a dopil čaj.

Pak jsem se oblékl, hodil si aktovku na záda a vyrazil loudavou chůzí na tramvaj do školy. Už od první třídy jsem tam chodil nerad. S nikým jsem si ve škole nerozuměl a s nepříjemným bodáním u srdce přiznávám, že jsem byl asi každému jen pro smích. A když k tomu připočtete, že ani moje známky nebyly zrovna nejlepší (což je vážně podivné, většina tichých žáků bývá premianty, nemyslíte?), nepatřil jsem ani mezi učiteli k těm oblíbeným.

Po vyučování hráli všichni kluci ze třídy fotbal s tenisovým míčkem. Měli jsme totiž před školou ulici, kam nesměla jezdit auta, a tak stačilo jen udělat branky z aktovek, sehnat dvě kšiltovky na lapačky pro brankáře a mohlo se hrát. Hugo, nejnamyšlenější a taky nejsilnější kluk ze třídy, míval po kapsách vždycky několik tenisáků, a proto on rozhodoval, kdo s ním bude moct jít hrát, a když někdo začal svou vlastní hru, většinou mu míček zabavil a často ho k tomu ještě navíc pěkně zmlátil. Každý si to příště už rozmyslel.

Mě ale takové hry nelákaly a asi tedy není divu, proč jsem byl pro kluky tak nepochopitelný. Radši jsem si koupil bublifuk, vylezl na betonový most přes Rokytku a z něj rozesílal bubliny všemožných barev do různých koutů města. Bubliny sice sotva dolétly k Libeňskému zámku, ale já si představoval, že jsou v nich zakleté vzkazy a každý, komu bublina praskne na hlavě nebo ho praští do nosu, vzkaz hned pochopí a přijde je foukat se mnou, až se na mostě objeví celé město. Nebo jsem si koupil dva pytlíčky cvrnkacích kuliček a hrál sám proti sobě, protože jsem neměl protihráče a rodiče na mě po škole neměli moc času. Problém byl jen v tom, že jsem měl jednu z barev oblíbenější, a tudíž i upřednostňovanější, takže hra končila vždycky stejně.

Naštěstí ale ten den ve škole proběhl celkem dobře. Hlavu jsem měl plnou nápadů, co by se s takovým světem, který jsem přes noc navštívil, dalo dělat. Osvobodilo mě až poslední školní zvonění. Tentokrát jsem ale nevyběhl ze školní budovy se šťastným řevem

jako vždycky, dál jsem si snil, a to natolik, že jsem při cestě domů odbočil o ulici dřív do Křivé, která byla rovnoběžná s Luční. Chvilí trvalo, než jsem si uvědomil, že klíč, který strkám do zámku neznámých dveří, tam opravdu nepasuje a ani pasovat nebude.

„Co tady děláš, smrade malej?“ vyštěkla na mě stará paní, která právě přicházela.

„Nic, já... já jsem se jenom spletl,“ bránil jsem se.

„Jó spletl, to známe! Krást si sem přišel, co?“

„Ne! Já fakt jenom...“ Nevěděl jsem, jak se bránit, jen jsem jí bezmocně ukázal klíče, které jsem držel stále v ruce.

„Mazej odsud! Nebo na tebe zavolám fízly!“

A tak jsem se otočil a rychle pelášil domů.

V kuchyni už na mě čekala uvařená polévka a hlavní jídlo. Na hrnci postaveném na jedné z plotýnek byl přilepený papírek a na něm malým, ale velice úhledným písmem napsáno: *Hrachovka – mňamka. Dej si k ní nějaké pečivo, jestli budeš mít chuť.* Na dveřích trouby pak byl druhý papírek s instrukcemi: *Frrbrrr, co máš tak rád. Stačí je jen hodit do mikrovlnky. A nech prosím něco tátovi, ne jako minule!* Usmál jsem se. Maminka mi totiž vždy večer navařila na další den a já pak všechno jen zpracoval podle příkazů. Nic na tom nebylo a mělo to jednu neocenitelnou výhodu, nemusel jsem jíst ty hrozné obědy, co vařili v naší jídelně. Udělal jsem si tedy frrbr, což byl rodinný výraz pro francouzské brambory, a pak se vrhnul na malování, abych si konečně ozkoušel své dárky.

Představoval jsem si, jak by to v tom světě mohlo asi vypadat. V hlavě se mi začaly honit obrazy plné hor, jeskyní, hlubokých lesů a ledových plání, které jsem znal z dobrodružných knih a filmů. Všechno jsem to začal překreslovat na papír, až z toho nakonec vznikl docela hezký obrázek. Ale jak je ten svět velký? Uvědomil jsem si, že jsem v něm vlastně neudělal ani pár kroků. Co když je tak malinký, že v něm není skoro k hnutí? Nebo tak veliký, že ho nikdy neprozkoumám celý?

Schylovalo se k večeru. Za tu dobu si mě maminka jen dvakrát rychle zkontrolovala po telefonu, protože měla v práci jako obvykle „neuvěřitelný frmol“, jak s oblibou říkala.